

הצפה

- 9. V. 1966

בעולם הניגון

יוֹד „בכורות עולמיות" של להקת בת-שבע

משתתפים: גליה גת עם אנטוני בינסטאד (זוג א'), נורית שטארן עם משה רמאנו (זוג ב'), רינה גלוק עם רחמים רון (זוג ג'), אחובה ענברי (ה' „רוקה"), רות לרמאן עם שמעון בראון (ה"ארוסים") הבולטים בייחוד, גליה גת אחראית גם לתכנון והתפארות (גם של שאר שני המחוררות) הן שוב מאת דני קארואן.

„פנים ומסכה"

כך כינה מר מוריס את המחור שערך לפי המוסיקה של הינדאמיט שחיבר אותה בשעתו למחול בעל שם אחר („הדאמן" כאמור למעלה) ותוכן אחר. כאמור אין אנו יכוים להגביל את חירות היוצר ככל העולה על רוחו. אך יש גם דמיון מה באווירתם של שני מחולות אלה: בשניהם שוררים יצרים אפלים שמעשיהם אינם מניחים רושם נעים על צופיהם בסוף. אין אפוא לפנינו סטייה מהותית והמוסיקה נושאת ב" החלט גם את הסיפור הכוריאוגרפי של מר מוריס.

(אגב: מחול זה לקראת סופו הוא מתקרב לאווירת קדרות פאטאליסטית של מחול אחר הנמצא עכשיו בתוכניותיה של אותה להקה ויוצר בשבילה מקרוב: „הציידים האגדיים") יש לנו כאן שלושה בחורים (אפרתי — בן-דוד — רמאנו) המבקרים ביריד ונעשים „קורבנות" של שלוש דמויות נשיות: „בזבה חיה" ונקיבת החוק „גמלי-שלמה" (הטרופת את בן-זווגה) ו„גורגנה" (שהמסתכל בעיניה מתאבן לפי המיתולוגיה היוונית). שלוש שן גולמל היטב ע"י לינדה הודס (ה"בזבה"), גליה גת (ה„גורגנה"), רנה שיינפאד (גמלי-שלמה). כשהן מכי לות „מלאכתן" נשמע מאחורי הקל" עים כעין ציחקוק נצחוני שלהן הי עשוי לעורר צמרמורת בנו ועם שה הוא קצר הוא נדמה ארוך כנצח פעולת זה של הכוריאוגראף נראה לנו מיותר.

התפאורה עוררה מחאות כפיים מ ד בהיפתח המסך. מוצלחות התל נושות מאת גליה גת.

ריאוגראף אורח (פנים חדשות אצי לנו): גורמן מוריס. קודם-כז: מסוקרנים היינו לראות, אינה רעיון הודבק למוסיקה הפאס" טוראלית של בן-חיים (כתובה בשביל קלארנית ונגל עם קבוצת כליקשת), בעלת סיגנון שהתקרא בשעתו „ים" תיכוני.

„האירוסין"

כך כינה מר מוריס את המחול שערך לפי המוסיקה של בן-חיים בשי בל שלושה „זוגות" עם זוג „ארוסים" ו„רוקה" אחת.

התוכניה מסבירה את התוכן: „קים ההבטחה שבאירוסין דורש אומץ-לב, ועל סף הנישואים מתערבת הכמיהה לאהבה ולעתיד מאושר עם יצניו הספקות והחרדה מפני הבלת" ידוע. עם ראיית האמת בא רגע הי הכרעה."

חופש הדמיון היוצרי של כוריאור גראף כופה עלינו לפעמים גם סמיכר יות שלא פיללנו להן וזכותו היא ולא נשאר לנו אלא לקבל עלינו את הדין.

המחול כשהוא לעצמו מסוגן היטב (כלי חומרת קלאסיות או חדישות לש" מה) והשתלשלותיו מותאמות כהן גן להשתלשלות הוריאציות של המוסיקה. אך לא כולה של בן-חיים (התוכניה מתעלמת מכן). בתחילה המחול ובסיומו נוספו — ודאי מטעם הכוריאוגראף — נקישות קבוצות וכ עין צפירה אלאקטרונית המשרות א וירה מיוחדת של תצרום.

הרפרטואר של להקת המחול בת-שבע (מייסודה ובהנהלתה של בת-שבע זה רוטשילד) נתעשר בתוכנית חדשה הכר לתל שלושה מחולות שנוצרו כאן וכל אחד מהם הוגדר בתור „בכורה עולמית". הגדרה זו הולמת רק את המחולות (כלומר רעיונותיהם והכו ריאוגראפיה שלהם), אך לא את המר קומפוזיציות קיימות; מהם שניים לפי קומפוזיציות ישראליות (קודה חשובה לנו מאוד) ואחד — של כור ריאוגראפית ישראלית (מהרקנויות הי דאשיות של אותה להקה) — על נושא מקראי!

שתיים משלוש הקומפוזיציות הי נ"ל נכתבו בידי שני פאולים שנולי דו וגדלו ונתחנכו ופעלו בגרמניה, אלא אחד מהם יהודי שעלה לארץ ונעשה ישראלי ותיק מכבר, כנגדו האחר גרמני שורשי שהיגר או לי אמריקה; הן: „פאסטוראלה עם ואר יאציות" של פאול בן-חיים (מלפני עש רים שנה) ו„הדאמן" של פאול היני דאמיט (משנת 1922).

על שתיהן ייחדנו את הדיבור לאי כבר כשהשמיענו אותן גארי ברתיני בקונצרט עם ה„אנסאמבל" שלו. אגב: נבון נוהגו של ברתיני הלוך לקוני צרטים עם ה„אנסאמבל" שלו אותן קומפוזיציות שעליו להקליט בשביל להקת המחול, שהוא „המנהל המוסי קאלי" שלה.

את שני המחולות להן התקין כר

„נשים באוהל“

כך כינתה רינה גלוק את המחול שערכה למוסיקה מצויינת של מרי וכי סתר הנקראת „ריצ'ארקאר“ (מוֹ-גֵרָה לנו מכבר בביצועים שונים וְ-לפני כמה שנים קיבלה פרס בחוץ-לארץ). המחול נועד להמחיש אפיזוד מהמסופר על אברהם ושרה והגר; הוא מתבסס על שני פסוקים מבראשית (ט"ז 2 ו-5). כוונתו לתאר בעיקר את זמאבק הפנימי של שרה עם רגשו-ניה למן הרגע שהציעה לבעלה את זפחתה עד הרגע שהיא חשה את צמיה מושפלת ועד להשלמתה עם ירלה.

רינה גלוק גופה מגלמת את שרה; ליה גת — את הגר; רחמים רון — את אברהם.

התפאורה מחולקת לשלושה תחומים זכול אחד מהם משמש כעין סמל לתי-יום בלבדי של אחת הנפשות; עץ-ענפיו — לאברהם; אוהל עם ירי-נות שחורות — לשרה; מדרגה בצד — להגר. אבל התחומים נפרצים לר-יעים עד שייעודיהם כמעט מתבלבלים. היריעות עשויות להסרה חלקית בק-לות ומשמשות מישחק בידי הנשים להבעת רחשיהן בעת-רצון או בעת-צורך.

הרעיון מעניין ועקבנו אחר הגש-מתו בתשומת לב ועין. יש כאן רג-עים דובבניים והולמים מאוד קטעים דראמטיים מסויימים של המוסיקה. אולם יש גם קצת התמשכות יתירה לכאורה, כמצוי לא-מעט במחולות הנעי-רכים למוסיקה קיימת, שהכוריאור-גראף נאלץ למלא בתנועות את כל שעת הימשכה; הדבר מורגש עוד יותר במחול שאין בו אלא שלושה משתתפים ומועטת בו אפשרות גיוון. רינה גלוק יצאה בכבוד ממשימתה הנכבדה ועצם הניסיון כבר מעורר כבוד.

גראטה בהרל אחראית לתלבושות. בתוכנית זו כולה כבקודמותיה אח-ראי לתאורה חיים תכלת.

*

הגברים של להקת בת-שבע רמתם גבוהה ויש מהם מצטיינים בסגולות ריקודיות מכל הבחינות של המקצוע.

אדר

הצופה 3

יום שני י"ט אייר תשכ"ו 9.5.66